

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4466/2023
18.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, свих из ..., које заступа Лидија Лалетин адвокат из ..., против туженог ЈКП „Београдске електране“ из Београда, ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3686/22 од 10.02.2023. године, на седници одржаној 18.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3686/22 од 10.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3686/22 од 10.02.2023. године одбијена је жалба тужилаца и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 233/18 од 09.02.2021. године којом је одбијен тужбени захтев тужилаца за обавезивање туженог да исплати износе од 2.250.284,28 динара тужиоцу АА, 2.748.927,53 динара тужиоцу ББ и 3.116.580,05 динара тужиоцу ВВ, на име стимулативне отпремнине са законском затезном каматом од 30.06.2015. године до исплате и обавезани тужиоци да солидарно надокнаде туженом трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили ревизију због битних повреда одредаба Закона о парничног поступку и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку-ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Законом о парничном поступку је прописано: да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радних односа (члан 441); да се у осталим парницама из радних односа сходно примењују остале одредбе ЗПП (члан 436), тако да се дозвољеност ревизије у тим парницама цени под истим условима, као и у имовинско-правним споровима у којима се одлучује о новчаним потраживањима. Одредбама општег дела тог закона прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3); да се, ако је за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (члан 28. став 2) и да се, ако захтеви у тужби произлазе из разних основа или су истакнути против више тужених, надлежност одређује према вредности сваког појединог захтева (члан 30. став 2). Сходно одредбама чл. 205. став 1.

тачка 2. и 209. истог закона и 22. став 2. Закона о судским таксама, у ситуацији када је више тужилаца истакло према истом туженом више тужбених захтева, вредност предмета спора одређује се према вредности сваког појединог захтева.

Наиме, више лица могу једном тужбом да туже, односно да буду тужени (супарничари), ако су предмет спора захтеви, односно обавезе исте врсте, који се заснивају на битно истоврсном чињеничном и правном основу и ако постоји стварна и месна надлежност истог суда за сваки захтев и за сваког туженог (члан 205. став 1. тачка 2), при чему је сваки супарничар у парници самостална странка и његове радње или пропуштања не користе нити штете другим супарничарима (члан 209). С тим у вези, Законом о судским таксама (члан 22. став 2) је прописано да се вредност предмета спора ради наплате таксе одређује према вредности сваког појединог захтева у случају формалног супарничарства – ако више лица поднесе једну тужбу или ако је више лица тужено једном тужбом, а предмет спора су захтеви, односно обавезе исте врсте који се заснивају на битно истоврсном чињеничном и правном основу.

У конкретном случају тужиоци су били запослени код туженог (АА као шеф службе за ..., ББ као шеф сектора за ..., а ВВ као помоћник директора ... за ...) и сваки од њих је поднео засебан захтев туженом за евидентирање и остваривање права по предлогу Програма за решавање вишка запослених. Како се тужени није изјаснио о њиховим захтевима, тужиоци тужбом од 23.04.2018. године захтевају да им тужени, на име неисплаћене стимулативне отпремнине, исплати износе од: 2.250.284,28 динара АА, 2.748.927,53 динара ББ и 2.316.580,05 динара ВВ, свима са законском затезном каматом на захтеване износе од 30.06.2015. године до исплате.

Имајући у виду овако постављене захтева јасно је да је реч о самосталним захтевима који се заснивају на битно истоврсном чињеничном и правном основу, због чега је сваки од тужилаца у парници самостална странка и његове радње или пропуштања не користе нити штете другим супарничарима. Због тога се вредност предмета спора и дозвољеност изјављене ревизије утврђује за сваког од тужиоца засебно, имајући у виду вредност сваког појединог захтева за сваког од тужиоца.

С тим у вези, на дан подношења тужбе 23.04.2018. године вредност једног евра износила је 118,1870 динара, па динарска противвредност побијаног дела по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 19.040 евра за тужиоца АА, 23.259 евра за тужиоца ББ и 26.370 евра за тужиоца ВВ.

Пошто овом поступку предмет тужбеног захтева није одлучивање о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ исплата новчаног потраживања, а вредност предмета спора који сваки од тужилаца побија ревизијом не достиже износ од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, недозвољена је изјављена ревизија сваког од тужилаца, због чега их је Врховни суд одбацио као у изреци, на основу члана 413. ЗПП.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић